

Biciklitúra 2014

Az idei biciklitúrán, az osztály szintű túránkon a vártnál kevesebben vettek részt, de ettől függetlenül, aki ott volt minden bizonnyal jól érezte magát a megtett 260-280 km-en. Az alacsony létszám miatt sokkal szabadabb volt, mint az eddigi túráink.

Augusztus 4. reggel 9:13: a Március 15-e téren gyülekezve megtettük tétjeinket, hogy ki lesz az utolsó érkező. Szokásához híven Kiss G. Tanár úr gurult be utoljára és közölte a részvételi feltételeket majd mindenki örömeire szétszította a közfrizbiket, egyéb közcuccokat és a „köz-KÖMAL” fizika feladatsorokat. Molnár Lehel tanár úr vezetésével indult az első csoport, majd utána a második a városból kifelé. Idén megdőlt a defekt rekord is, a városon belül ketten is kiérdemelték ezt a megtiszteltetést. Vác felé vettük az irányt, ami még elég laza volt, mivel a Duna-parton haladtunk végig. Szint nem volt, ellenben záporok előfordultak. Ezen a napon még nem volt túl sok interjú, mert még nem volt miről kérdezni, ennek ellenére Ágoston kihasználta a szüneteket néhány „ártatlan” osztálytárs kikérdezésére. Machiavelli szerint, akié a fegyver, azé a hatalom. Ezen a héten megtanultuk, hogy a kamera komoly fegyver tud lenni. Vácra beérve megnéztük, hogy áll-e még a város, majd bevásárlást követően, (még több közcuccal gazdagodva) elfogyasztottunk két vödör fagyit. Ezek után folytattuk utunkat Rádra, ahol a helyi plébánia épületben szálltunk meg. Sajnos a plébánia-felújítás költségvetésének fele a templomot megvilágító reflektorokra ment el, ezért az épület nem volt kifogástalan állapotban, de volt fedél a fejünk fölött. Patyó bolognai spagettija elnyerte tetszésünk. A vacsora után hosszú beszélgetés vette kezdetét, felidéztek az elmúlt évek emlékezetes pillanatait.

Másnap reggel az ideális idejű kelés után, néhány mozgáshiányos és „loyó” társunk, Urbán Gergő vezetésével, kerülő úton elindult egy „nagyobbacska domb” irányába, ami levezette a fölösleges energiákat, majd később csatlakoztak a többiekhez. Késő délután a Cserhát dombjai már-már erőt vettek rajtunk, amikor elhúzott előttünk egy titokzatosan lassú motoros. Amikor beértünk a legközelebbi faluba, már ott várt minket a titokzatos motoros, mégpedig, igazgatónk egy nagyméretű Merci® csokoládé szettel, ami annak ellenére, hogy szétolvadt, be kell vallani, hogy nagyon jól esett. Ahogy közeledtünk célpontunk felé, az időjárás egyre kedvezőtlenebb lett, a hajrában egy zuhéba is belekeveredtünk. Fáradtan és kissé ázottan, de megérkeztünk Mátraszőlőstre, ami már egy sokkal jobb szállásnak volt betudható. A megrendelt étel vállalható volt, így megvolt az aznapi meleg élelem is.

Harmadik napi programunk elég lazára sikerült. Megtekintettük a Mátraverebély-szentkúti kegyhelyet, majd a Pásztói strandon két villámlás között fürödtünk, (az úszómester néni kiharcolt minket az első villámlás után,) majd egy nagyobb zuhét vésztünk át, a számunkra ötszáz forintért kinyitott öltözőben, amely legjobban egy istállóra hasonlított. Este Tomcsányi Marci gulyását élvezhettük. Meg kell említeni, hogy ezen az estén eldugultak a lefolyók, ezért Ofőnk kiadta a parancsot: „Semmi nem folyhat le!”. Második parancsa a következő volt: „ne kapcsolj fel a villanyt, mert úgyse világít”(ennek oka egy rövid áramszünet volt). Ezen történések miatt leértékelődött számunkra a szállás, de így is kiérdemelte a dicső második helyezést, és ezek árán az interjúk száma is növekedett.

Negyedik nap: csütörtök. Ezt a napot senki sem várta, de ahogy eltelt, mindenkinek emlékezetes maradt. Reggel viszonylag korán útnak indultunk, mivel a táv szintben és időben is sok volt. Gyöngyösön volt az első nagyobb megálló, ahol a főtéren megebédelés követően, megnéztük a templomot belülről is, majd másodszor fagyiztunk a túrán. Nemsokára megérkeztünk Mátrafüredre,

ahol a csapat ismét ketté vált: az egyik fele felment a Kékesre(cucc nélkül), a másik fele pedig megtette a 46 km-es távot Andornaktályáig. A vacsora legnagyobb meglepetésünkre gyros tál (az osztály túrák történetében először fellépő jelenség!) volt, amit mindenki el tudott fogyasztani, méretei ellenére is. A Kékesre vállalkozók nagy fába vágták a fejszájukat, de sikeresen megbirkóztak a 13 km-es távval és 700 m-es szintkülönbséggel 1,5 óra alatt. Az utána következő közel 15 km gurulás 50 km/h körüli sebességgel való megtétele életre szóló élmény volt. Utána még hátra volt kb. 40 km, melyet több 3-4 km-es tartós emelkedő is tarkított. 9 órakor még hátra volt 20 km, úgyhogy már afféle gondolatok is megfordultak a fejünkben, hogy feladjuk magunkat postán elsőbbségivel. De végül sikeresen teljesítettük aznapi 112 km-ünket. 10 órás megérkezésünket fejedelmi fogadtatás követte. A szállás és az ágyak jelenléte szinte álomba illő volt, a vacsora pedig nyomtalanul eltűnt. Az elalvással sem voltak gondok.

Ötödik nap a 10 órai keléssel kezdődött,majd az osztálytúrák történetében harmadszor reggeliztünk ízletesebb péksüteményeket. Ezután már csak Eger városában szállingóztunk(a legnehezebb dolog a biciklire való visszaülés volt), ahol a bazilikának minden kis zegzugát megtekinthettük, köztük az orgonát is. A hazaút zökkenőmentes volt, leszámítva a kamerások támadásait.

Az állomásra való megérkezés után elváltak útjaink, hogy még 20 nap kellemes időtöltés után újra összetalálkozzanak az iskolapadokban.

Búza Balázs és Zelles András